

Zeflemeaua

APARE ODATA PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an . . . . . 8 Lei
pe șase luni . . . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

DOM PALADU NU MAI E FINANȚ!

Desen de N. S. PETRESCU

De cînd l'au suprimată, dom Paladu și-a dat parola că o să i-o coacă lu domnu Sturdzea și-o să mănînce guvernului din colivă.

Dom Paladu și-a cumpărat îndată din hala vechiturilor un samovar și-a trimis cite-o cartă poștală ilustrată la toți deputații, invitîndu-i la ceaî la dumnealui.

In loc de zahăr, dom Paladu va pune miere în ceaî. Dom Paladu se ferește de zahăr ca de neigă-l toaca de cînd legea zahărului l'a dat de-a berbeleacul de la minister.

CUM SE 'MPART DECORAȚIILE

Dacă se mai găsește în țara românească cine-va care să creadă că diferitele noastre decorații sunt întrebuințate într'adevăr ca să răsplătească un talent artistic sau literar, munca unui savant ori serviciile aduse patriei de un bărbat politic; dacă se mai află pe unde-va un asemenea om, să ne anunțe îndată ca să stăruim să fie pus într'un borcan cu spirt și dus la muzău ca minunea cea mai mare a secolului.

Dar un atare fenomen, suntem siguri, nu există.

Toată lumea știe că, de pildă, «Coroana României» se conferă lui Jeszenszky drept răsplata a sentimentelor lui anti-românești, cutare altă decorație se dă ca preț unui cetățean care 'și vinde votul, sau unui bătauș în semn de stimă pentru dibăcia cu care a mînuit ciomagul la alegeri.

În majoritatea cazurilor așa se întâmplă. Din cînd în cînd însă cei cari distribuiesc decorații mai fac mici variațiuni. Ast-fel, citiți în gazete că: s'a acordat medalia Bene-merenti clasa I pentru merite artistice d-nei Maria Unschuld Edle von Melasfeld, pianistă la Viena.

Notați bine: i s'a acordat o decorație românească acestei doamne, nu pentru că are un nume mai lung de cît un tren de marfă, singurul merit cunoscut de noi, ci pentru meritele artistice pe cari le are la Viena, de care noi romîni habar n'avem și nici nu ne interesăm.

O fi bună pianistă d-na M. U. E. v. M., nu zicem ba; dar dacă ar fi ca decorațiile românești să răsplătească meritele artiștilor din streinătate, atunci încalte să se facă parte dreaptă tuturor: să se ia dicționarul lui Vappereau și la rînd, după alfabet, să se împodobească cu Bene-merenti butonierele tuturor literaților de seamă francezi, italieni, nemți, ruși, japonezi, turci, chinezi, etc.

Noi însă ne 'nchipuim că Bene-merenti ar trebui să fie un semn de distincțiune în special pentru cei cari prin talentul lor aduc vr'un folos țării românești, iar nu pentru pianistele austriace care procură o

oră de distracție palatului său vr'unui domn ministru.

Cunosc cîți-va artiști romîni de mare valoare cărora cei cari țin cheia de la beșectea cu decorații nu s'au milostivit să le dea de cîte cîte un Bene-merenti de clasa II-a; și cunosc foarte mulți cărora nu li s'a hărăzit nici măcar atît.

Așa fiind, nu devin ridicule decorațiile astea pentru a căror obținere atîția naivi sau vanitoși se prăpădesc cu firea?...

Am mai citit, apoi, în gazete, că M. S. Regele a acordat marele cordon al «Coroanei României» d-lui Paladi, ca o consolație fiind-că a eșit din minister.

Alt caraghiozlic.

Înțeleg să se dea d-lui Paladi o decorație și chiar două-zeci, — că slavă Domnului, are destul loc unde să și le-agațe, — pentru a recompensa serviciile ce-a adus țării ca ministru de finanțe, dar ca mîngiere fiind-că a pierdut un portofoliu!?

Dacă decorațiile sunt destinate să ție și loc de scrisori de condoleanță, să știm.

În cazul acesta, toți romîni, cărora li se 'ntîmplă cîte o nenorocire, au dreptul să reclame o decorație.

Să se dea «Steaua României» d-lui X. care a pierdut un proces, «Coroana României» d-lui Y. a cărui moșie a fost bătută de grindină, Bene Merenti clasa I-a d-lui Z. care a intrat mesa la club cu cinci mii de lei, d-lui W. care a mîncat o bătaie la cafenea, d-lui Q. căruia i-a fugit nevasta cu un ofițer, ș. a. m. d.

Cel puțin ar fi mascaralicul complet.

George Ranetti

PREA E PREA

Poetul e 'ntre plopi cu Mița,
D'atît noroc și el se 'nchină,
O pupă netezind rochița,
Și dă-i cu „fee“ cu „regină“...

Din casă, să le strice cheful,
Mamaia-apare 'nfuriată:
„Iar ai lăsat baltă gherghelul?
„Mai fă-te 'ncea vacă 'ncălțată“!..

Octav

EVENIMENT LITERAR

Anunțăm cu plăcere cititorilor că a apărut în București revista *Forța Morală*, decadento-simbolisto-alandalisto-imbecillisto-etceteristo.

Directorii d-nii Macedonski și Caion. Nu era mai bine să-i zică revistei: *Cămașa de forță morală?*

SCARLATINA POLITICĂ

În cercurile politice încă se discută cazul d-lui Scarlat Vărnăv, care într'o bună dimineață din carpist s'a pomenit sturdzist și — ceea ce-i mai grav — în ajun d'a fi numit director la Regie.

După numele pacientului, cazul a fost botezat scarlatina și prezintă multe analogii cu maladia cunoscută de medici sub acelaș nume.

Deschizînd primul tratat de patologie, veți găsi că la început se credea că scarlatina este transmisă prin lapte de vacă bolnavă. Această teorie s'a dovedit mai târziu neîntemeiată.

În ceea ce privește scarlatina politică de care-a fost atins în mod subit d. Scarlat Vărnăv, nici ea nu se transmite prin lapte de vacă, dar însă printr'un derivat al laptelui, anume prin cașcavalus bugetaris, care nu provine de la vacă ci de la un derivat al vacii cunoscut generalmente sub denumirea de: Vițelul de aur.

Relativ la apariția scarlatinei, tratatul de patologie consultat de noi spune:

«L'éruption peut apparaître en des régions diverses, mais jamais par la face. Souvent elle débute au niveau des éminences thénar, dans la paume, de la main, ou l'on constate une rougeur framboisée...» etc.

«Le visage n'est pris que tardivement, et la rougeur ne l'envahit pas en totalité...»

Am subliniat această ultimă frază, pentru că din punctul de vedere de mai sus asemănarea cu scarlatina politică este perfectă. Într'adevăr, obrazul pacientului nu se roșește decât tîrziu, foarte tîrziu, după ce a contractat trista boală, și încă atunci roșeața este trecătoare, obrazul își recapătă repede culoarea normală și epiderma își recapătă la rîndul ei duritatea-i hipopotamiformă — ca să 'ntrebuințăm o expresie savantă.

Scarlatina se vindecă prin "spălări și antiseptice continue; scarlatina politică însă este iremediabilă. Îndată ce un politician a fost atins de scarlatină, nu vei mai putea să l' tămăduiești cu toate dezinfectantele din lume. În Dunăre să l' speli și tot nu vei putea curăți petele de pe conștiință!

Într'un cuvînt, scarlatina politică este un morb foarte scarnav, ca să zic așa.

Dr. Tarascon

O RĂPIRE CU COMPLICAȚII

Ziarele au înregistrat, zilele acestea, cu amănunte cari au făcut deliciul gentilelor cititoare, aventurile d-rei Verola Splais, care s'a lăsat să fie răpită de cunoscutul nostru amic d. căpitan Moș Teacă, transformat în garson șarmant, berbant și cu alte dichisuri

D-ra Verola, care după un act de naștere ar număra numai 15 roze—număr covârșit, pare-se, de acela al fluturilor cari le-au savuat, — fată înzestrată cu cele mai atrăgătoare calități.. fizice, plecă într'una din zilele trecute de acasă spunînd părintelui său că se duce la lucru.

D. Splais, om simplu, nu înțelese de loc calamburul, mai ales că faptul nu se petrecea întia oară și poate chiar fu mulțumit că vede pe fată atit de, ca să zic așa, regulată la lucru.

Se întâmplă însă ca tinăra să nu se întoarcă nici seara nici a doua zi și d. Splais, bănuind că un lucru complicat cu absența de la domiciliu nu poate să fie curat, porni în căutarea rătăcitei.

La cusătoria de care îi vorbise fata, d. Splais află că tinăra fusese și plecase apoi cu un căpitan, unde, ea știe!

Care va să zică asta era *lucru*? D. Splais pricepu de astă-dată că fiica sa îl lucruse—cum se zice—în foi de viță, mai ales, adăogăm noi, că d-ra Verola nici nu mai avea nevoie de asemenea pudice frunze. Fără să piardă vremea, dădu de știre la despărțirea din suburbia d-sale și se ntoarse acasă poate să dea de vr'o urmă, de vr'o scrisoare. În adevăr găsi urma... miinilor fiicei sale prin scrinul cu bani, căci constată lipsa a 1500 de lei.

D-ra Verola, persoană cu precauțiune, fusese, de sigur, instruită asupra reducerii lefurilor ofițerilor.

Pe infortunatul d. Splais însă îl mai pindea un neajuns: n'avu pe cine să-și verse necazul, căci prudenta sa soție știindu-l pe dumnealui, teribil la ambiț și la pumni, găsise de asemenea de cuviință să pue oare care distanță între persoana sa și paraponul soțului.

Exasperat, bietul om făcu jalbă și se duse cu ea la d. Puiu Alexandrescu, șeful siguranței, rugindu-l să-i găsească fata—și banii

* * *

Gazetele, firește, aflară și chiar în acea seară au plecat în provincie cu amănuntele complicatei și nostimei răpiri.

D-ra Verola care se dusesese cu răpitorul său în orașul d-lui Cocias, — lui don căpitan Moș Teacă se vede că-i place pescăria și trăsese la Dunăre, — aflînd că a devenit cu urmărire din partea poliției, pentru a nu mai da lumea de osteneală, se întoarse imediat în Capitală și veni singură să se pue la dispoziția—*Honni soit quis mal y pense*—d-lui Puiu Alexandrescu.

Și tinăra fată se arată tot atit de ușoară la vorbă ca și la altele.

D-ra Verola declară categoric că de doi ani de zile a simțit... săgeata lui Cupidon, — și chiar pe ale altora căci i-a plăcut și-i place să se distreze cu tineri și să se joace d'a «răpirea».

În armată și-a început stagiul cu un alt ofițer de la care după un trimestru, lua concediu pentru a continua școala celor «trei timp și două mișcări» cu d. căpitan Moș Teacă de acuma.

Cu alte cuvinte, ca să rezumăm cele spuse de ziarele cotidiene asupra declarațiilor d-rei Verola, vivanta demaozelă demonstrează că nu-i locul d'a face atita caz în jurul lucrului, întru cit «răpitorul» n'a făcut de cit ceea-ce francezul înțelege prin *enfoncez de portes ouvertes*.

Ceva mai mult, însuși căpitanul cunoștea «situația» — povestește d-ra Splais, — ceea ce ne explică nouă de ce în strateg consumat, sciind că drapelul victorios va fi înfipt fără luptă, s'a îngrijit omul în primul rînd despre despăgubirile de război ale... cetăței capitate.

De sigur d. Sturza ar fi fericit dacă ar nemeri tot atit de lesne în Plevna internă.

În urma acestor declarațiuni d. Splais-tatăl a cerut examinarea medicală a «situației» fiicei sale, cu toate că dinsa repetă mereu că tot ce a făcut a fost de bună-voe.

Dacă intervine și știința apoi lucrurile se complică rău de tot, și cine știe ce revelațiuni vom mai auzi.

Or-cum, noi pricepem supărarea d-lui Splais. Să-ți inchipui că ai o grădină de fată și cînd cați să afli că ai o fată de... grădină publică.

Asupra cărora punem punctul pe i.

Graur

NAȘICULE, N'O MAI VEZÎ!

Un țigan fură căldarea
Chiar primarului din sat,
O căldare de aramă,
Mare, grea la ridicat.
Prin grădină și peste garduri
Vai de el, incet, furiș,
A ajuns cu ea acasă,
Obosit, pe brînci, pitiș.
Cum ajunge, de la ușe,
O aruncă în bordei;
Dar, nevasta, cînd o vede,
Strigă: Piei satano! piei!
«Bine mă, pirlit de stele,
«Ce păcat mare făcuși?
«Cum furași, căldarea nașei!
«Unde s'o ascund acuși!
«Bine, ai furat ca omu,
«Că tot omu i păcătos
«Dar ai furat de la nașii!
«Trebuie să fi milos.
«Să fi furat mă vr'o pungă,
«Nu cu galbeni, cu arginți,
«Și te erta Domnu sfîntu,
«Furai ca de la părinți;
«Pe căldare, nu pui mina,
«Te blestem, te dau de gol,
«Diseară s'o duci, și nașii
«S'o găsească în ocol»

Biet țiganu, sta pe gînduri.
Dînd din cap, răspunde:

— •Fa

•Inserat le duc căldarea
•S'o dau peste gard. —

— •Așa

•Să te nvești minte bărbate
•Și să fi cu patru ochi
•Du-te'n tîrg, cată pe nașu,
•Și vezi să nu te deochi,
•Să dai drumul gurei rasna
•Să nu'i spui că ai greșit.
•Că atunci te'ngHITE ocna,
•Zi și tu c'ai auzit. —
— •Las pe mine nu te teme
•Azi e tîrg, și'l intilnesc...

...Pleacă. 'N drum îl intilnește.
— Nașe! bin'că te gasec!
•Buna ziua nașulica!
•Da ești trist, ce s'a ntimplat?
•Am auzit de necazul
•D'astă noapte, — te-a furat!
•Ti-a furat, azi noapte hoții
•O căldare d'ale mari,
•Mare pagubă primare
«Asta'i furt de caldarari!»

Primarul chiabur la pungă,
Cu avere, om bogat,
Nestîind nimic, l' întrebă
— •Dar de unde ai aflat?
— •De la nimeni. — Urlă satul,
•Toți sătenii sunt în par;
•De'i vom prinde, vai de dinșii,
•Ii batem de-i facem măr!
Primarul, zimbînd alene
Zise, răsucînd mustața,
— •Nu mă plînge tu, măi fine,
•Las'că nu'i subțire ața! —
•Dacă mi-a furat căldarea
•Asta nu e treaba mea:
•E-a nevasti, e de zestre,
•De ce n'a ngrijit de ea?
— Nu te teme mare nașe,
•Par'că văd că miine 'n zori
•Iți găsești căldarea 'n curte, —
•S'a ntimplat de multe ori.
— •Ce să mai găsești măi fine,
•Hoțu'i meșter la furat;
•Ti-a intrat în bătatură,
•Ce-a luat, e bun luat.
— •Dar caldarari ca tine nașe
•N'are nimeni altu'n sat;
•Și de-o ducen tîrg s'o vindă,
•Știe toți că'i de furat
— •Mult ești prost — mă iartă fine,
•Tu așa îmbătrînești,
•Hoțul are meșteșuguri
•Ce cu gîndul nu gindești,
•Ia căldarea, s'o așează
•Frumușel, p'un tocator
•Și în zeci de bucațele
•O sfărîmă c'un topor.
•Apoi, dis de dimineață,
•Pleacă 'n tîrg ca negustor
•Și o vindе bucațele
•Ori cu bani, ori în dator! —
— •Zău nașicule — ai dreptate,
•Vezi la asta n'am gîndit,
•Omu cit trăește nvașă,
•Dar acum m'ai dumerit. —
•Iartă-mă, cinstite nașe,
•Sintem, neamuri, să mă crezi
•Căldarea, iți spun pe cînte,,
Poți să mori, și n'o mai vezi.

Cimpina

I. Jieanu

Artist dramatic

D'ALE LUI PĂCALĂ

Păcală, foarte satisfăcut, povestește prietenilor că a dejunat copios. Și la un moment dat esclamă:

— Măi, am mîncat o friptură — pe onoarea mea — de vițel!...

PA DĂ CATRĂ

Cite săracii toate le auzi la maala, zo, așa! Și tunsă și rasă! Și verde și uscată! Și frintă și dreasă!.. Cu moț și fără moț! Și câte și mai cite, alte năzbutii dă rămii mut în loc!..

Da ori și câte-o auzi, ca dracovenia dă mai la vale n'o s'auzi *jame*!.. Nu, zo!..

E ceva mișto, ne mai pomenit, ne mai văzut, ne mai auzit!..

Inchipuiți-vă că nea Ghincu cu nea Pică, —oameni însurați și cu copii, prețim la cătaramă,—s'au luată la bătae...

Da ce bătae, sfinte Doamne, ce bătae!.. Tigănească nu alt-ceva.

Și nu să băteau numai ei... [Să băteau și nevestele, să băteau și copiii! O adevărată grozăvenie dă să strinsese lumea ca la Moși ca să privească la tirnială...]

Ghincu veduise pe Pică dă pērul capului și Pică măturase lu Ghincu dinții din gură...

Iar coana Ghioala, nevasta lu Ghincu, care se încăbăruse cu coana Luxa, nevasta lui Pică, era numa sgrieturi pā obraz și cu dualeta făcută harcea-parcea... Coana Pica aidoma... și amindouă cătau acuma să se mustre una p'alta. Ceva grozav cum spuse și nimic mai mult!..

Lumea și vardiștii d'abia putură pune capăt acestei lupte infricose toare.

Și comisarul, sosit la fața locului taman la pont, începu să facă cercetările cuyenite..

Dă la început își dete seamă că toți cu-metrii noștri erau afumați! Cite patru... bărbați și femei,—duhneau cit de colo!..

Cu otoritatea ce-i da funcția dumnealui, do'n comisar întrebă:

—Da ce va să zică asta, nea Ghincule? Cum să poate comedia asta, nea Pică? Bine, coană Ghioalo, să vă faceți dă ris?.. Se poate treaba asta, coană Luxo?..

Ce să n'țeleagă din vorbele lor... Cu toții grăiau d'odată, dă par'că li să băteau calicii la gură...

—Mojicu!.. Porcu!.. Ticăloasa!.. Mito-canca!.. Păcatoasa!.. Imi pare rău că n'am făcut-o felfelită!.. Of! că n'am omorât-o. Și cite și mai cite d'alde astea, dăși astupa bietul comisar urechile ca să nu mai auză...

—Ho!.. că m'ai spart urechile, ce dracu!.. strigă mnealui... Pă rind, să ne înțelegem...

—Asta vrea și eu!.. zice Ghincu sughițind..

—Și eu!.. adaogă Pică...

—Ah, și eu!.. S'o regulez pā madama!.. strigă Ghioala... Ticăloasa să ține cu bărbatul meu..

Și tu, păcatoaso, strigă Luxa, cu al meu.. Stăi tu că tă n'vâț eu...

—Vai dă mine, cucoanelor, pentru numele lui D-zeu, ce vorbiți așa, zice comisarul... Să poată una ca asta!..

—Ba bine că nu!.. strigă Luxa, furioasă. Am prinso în flanc delict...

—Ba eu am prins'o!.. strigă Ghioala și mai învâjbită...

Și'n vremea asta bărbații își zic:

—L-am prins pā tilharul!..

—L-am prins pā hoțul!..

Da comisarul le tae pofta zicind:

—Văz eu că nu ne mai înțelegem... Ce dandana e asta! Ai prins-o!.. L'ai prins!.. Ce?.. Pā cine?.. Cum?.. Ce fel?..

—Să spuți eu daravela cu al meu! zice Ghioala...

—Și eu cu al meu!.. adaogă Luxa...

—Pă rind!.. zice comisarul... Coana Ghioala mai intil!

—Eă?—zice asta.—Bine!.. Uite!.. Azi, a botezat Tilică pā fi-său, ș'am fost cu toții acolo...

—Și v'ati botezată cu toții, zice comisarul rizind fără voce!

—Da dă unde!.. Am băutură cevașilea, nu zic ba, ca la botez... ști!

—Înțeleg...

—Pă urmă, vėzind că mă cam impleticesc la limbă și că nu pot să mai duc, am plecat acasă... Da, pen'că afurisiții mei dă copii făceau o gură să zică ce i aia, i-am dat naibii și m'am dus la Luxa dă m'am trinit pā pat, ca să i trag un puț... Nu știu cit am dormit, da d'odată m'am trezit că mă stringe cinevașilea cu foc în brațe și că mă sărută, șoptindu-mi cu drag:

—«Dragă sufletele... Luxița inimioarei mele!.. Mor dă dragul tău... Ghioala doarme!.. Pā Lică l-am lăsat cu botu'n paar... Ș'acu sint al tău... Al tău, puicută!..»

Și dădu să mă pupe iar!.. Da l-am pupat eu, dă i-a mers untul, așa să ști!

Auzi, auzi!.. Să mă schimbe pā mine, porcu, cu alta... Hi! L-a luat al din iad...

—Aului!.. Da hoțu meu, ce crezi?.. strigă Luxa furioasă... Ne mai putind să mă țiu la Tilică, pen'că să n'vrtea casa cu mine, m'am dus acasă să mă cule... Cind colo, găsesc patul ocuparisit de madama. Ce să fac?.. O las să doarmă... și mă duc la dînsa să mă cule. Copiit ei dormeau. Sting lampa să nu mă vadă purecii și mă cule... D'abia însă inchiz ochii și mă pomenesesc cu afurisitul meu în casă... Juca pādă-catră, mezerabelu... cind înainte, cind inapoi!.. așa era dă beat, păcătosul... Nicl una, nicl două, zor nevoe să mă ia în brațe și mai multe nu... M'a'nhățat și n'cepu să mă pupe zicindu'mi: «Ah, dragă Ghioalo... Știi că mor după tine!.. Nu mai pot dă dragul tău... Luxa doarme, puică Ghincu a rămas să bea la Tilică... Iubita mea... Vietișoara mea...» Și dăi să mă pupe... l-am dat eu pupat!..

—Înțeleg! zice comisarul rizind... Și pā urmă s'a n'cins bătaia... Bine, Ghincule, ce căuta la nevasta omului!..

—Beția, dom'le comisar, beția... Să fie a dracului dă beție...

—Dar tu, Pică?..

—Păi, ce dracu să mai zic și eu! Beția!

—Care va să zică recunoașteți?

—Păi, cum dracu!..

—Și v' mpăcați?

—Nicl moarte!.. strigă femeele. Divorțarism!..

—Ei, așa!.. zice Ghincu. Puschia pā limbă!.. Auzi, divorț? Da a fost numai o glumă și atita tot și lada n'pod... Eă și Pică am vrut să v' punem la probă dacă țineți la noi!..

—Zo, așa! zice Pică.

—Auzi, măgarii!.. zice Ghioala, să ne prubarisească!..

—Nerușinații!.. adaogă și Luxa, dă mai potolită... Las'că le-am dat noi probă...

—Care va să zică v'ati împăcată? zice comisarul.

—Ba dă loc!.. zic femeile făcind fa-soane...

—Ba cum de nu!.. zic bărbații, sāruntindu-și fie-care jumaatea...

—Bravos!.. strigă comisarul...

—Urta!.. strigă Pică zvrind căciula.

—Airusum!.. strigă Ghineu... Eă fac cinste...

—Și eu!.. adaogă Pică...

Și, din cinste în cinste, cheful s'a urmat la nea Ghită din colț, pină azi cind au început să joace iarăși pādă-catră...

Taman Lapont

STROFE ȘI APOSTROFE

DOM PALADU BOLNAV

Domnu Sturdza a spus, cică,
Dom Paladu e bolnav,
Deși n'are mai nimică,
Insă... cazul-i foarte grav.

El, bolnav?! Finanțul care,
Cind o fi la cîntărit,
Rupe cînsprece cîntare,
De-ar fi ele de granit?

El, bolnav de boală gravă?!
Cel mai prima'nții voinic
Pentru care-un bou la tavă
E un simplu mezelic?

El, bolnav?! Bolnav să fie?
Și-alde Sturdza sănătos?
Haida de, ce ironie!
Zău, s'a n'tors lumea pe dos.

Domnu Sturdza-i președinte,
La finanțe-i, la rezel,
Pe la credite putinte,
L'Academie tot el,

Domnu Sturdza'apoi vechil e
La prințesa Gorceiakof...
Și trage doar trei-zeci kile,
Dejunind doar c'un cartof!?!

Dom Paladule-i trădare,
Prichindelul te-a trădat,
Te trimese la plimbare
Ca p'un simplu suprimat!

Nu vei mai avea la poartă
De acuma doi gardiști;
Rid de dumneata — ce soartă! —
Cei din urmă conțopiști.

Ușierii — ce rușine! —
Chiar și ei te iaă afer,
Căci ajunsa-i ca ori-cine
Un modest particuler!

Cyran.

ȘUVIȚA

„Trimite-mi o șuviță, scumpo!..
„Din părul tău negru buclat,
„Dacă mai ții încă la mine...
„Și dacă tot nu mai uitat“.

„Ii scrie El, din pribegie,
Copil nebun, încrezător;
Dar Ea de mult l'a dat uitărei,
Un altu'i jură azi amor.“

Trecutu'i reapare'n minte,
Ea se căește la moment,
Ii va trimite de urgență
Din părul ei acel fragment.

...Cu funde de panglici legată,
Șuvița se răsfată'n plic:
E-un șmoc din coada lui Bubică,
Un ciine mocs, Saint Dominique !...
Chic.

NEMȚII DESPRE NOI ȘI EU DESPRE NEMȚI

Nu 'i de mult de cind un domnișor Schuster ori Schneider, seria din București, într-o revistă germană sub titlul *Bukarester Bilder*, un articol, în care afirma, că rominii sînt atît de orientali, în cit mîinecă sîrat și ardeiat; atît de barbari, în cit își construiesc bucătăriile și latrinele cit posibil mîi departe de odăile de șezut; atît de hoști, în cit i-au furat hainele bietului neamț — Herr Schneider — noaptea de sub căpătiu.

Apoi parodia naiva expresiune: *București-ul este Parisul Orientului*, cu o ironie ceva mîi mult de cit grosolană: *Bine înțeles Bucureștiu nu este Paris, ci... orientat!* «Bukarest ist wohl kein Paris, sondern «orientalisch».

— «Ei și?!», va zice cititorul pacinic, poate că omul a avut dreptate! Romini mîinecă mult ardeiu și asta'i face arțăgoși; mîinecă și «sîrat», pentru că în România sunt multe și saline și oameni cari să scoată sarea, dar asta nu'i împiedică — vreau să zic: cu toate astea comit multe năsărîmbe prea «nesărate». Cit despre calitatea de a fi șireți, de, ce să zic?... cine nu crede, că vr'un șarlatan va fi cutezat și va fi isbit să fure hainele de sub capul bietului neamț?! mîi ales cind «bietul neamț» va fi fost furat de cu vreme luleaua neamțului, cum e vorba. Ei, și?! va zice cititorul pacinic — nu cum-va pentru atîta lucru vre'i d-ta să polemizezi cu «Herr Schneider?»

— Nu, răspund eu forte precis, n'am gîndul ăsta; ci...

Sosisem de cite-va zile într'unul din cele mîi vechi și mîi reputeate orașe ale Germaniei. Era prima ocazie cind puteam vedea cu proprii mîi ochi și admira occidentalismul din locurile astea; așa în cit cele cevedeam aveau, — pe lîngă valoarea lor reală, — și pe aceea de a fi «noii pentru mine», cel care nu depășisem o latitudine vestică mîi mare de cit cea indicată de meridianul T. Severin.

Pe stradă tot ca la noi — lume de toată mina: și mîi einștiți, și mîi șarlatani, și mîi modești, și mîi deșuchiați, și mîi obraznici și... mîi puțin obraznici.

Intr'o zi mergeam spre Universitatea locală. La o rîspintie un domn, care venea tocmai din direcția în care mergeam eu, mîi pune în față un abdomen ca de 4 5 decaltri. Fac spre stînga și vreau să trec pe alături, dar în acelaș moment mîi simți piciorul drept strivit sub talpa unui quasi-elefant, un alt indigen care vrea să traverseze și care trece înainte fără a zice o vorbă. În cite-va secunde mîi redobîndesc cumpătul pierdut și vreau să 'mî urmez calea; dar povestea se repetă: un domn vine spre mine, eu fac un ocol politicoș, la stînga, sunt isbit în spate și împins înainte; fac la dreapta, sunt din nou căleat pe picior, din nou isbit ș. a. m. d. pînă cind desnădădui că n'am să mîi termin neplăcutele acele zig-zaguri, sar în mijlocul străzii. Am simțit atunc cea mîi mare durere trupească și sufletească, trupească mîi ales; totuși eram gata să falsific cite un zîmbet pentru fie-care mie de seuză, ce aveau să mîi ceară.

Dar nu vî mirați! vinovații merg înainte, suindu cî... «le încure drumul».

N'a zis nicî unul nimic mîi mult, nici măcar nu și-au privit victima. În schimb însă am zis și eu pe rominește căci limba germană cit de bogată este, e insuficientă pentru imprecizările, cind cine-va te calcă pe bătătură, te isbește în spate, în față, în dreapta, în stînga și și urmează drumul fără să-ți dea cel puțin o vorbă de mîngiere!

Mi-am continuat apoi și eu drumul cu convingerea că codul bunului simț nu e același pretutîndei, dar altă concluzie n'am tras.

Auzisem că cei mîi mulți dintre orientali romini, cari se duc pentru prima dată în Germania, se desiluzionează la primul prinz, dacă s'ar fi deprins a presupune progrese și în ramura bucătăriei. Nu puteam da crezămînt svonului ăstui; totuși, mărturisesc, că a trecut mult pînă cind nevoia m'a înduplecat a mîi occidentaliza gustul. E adevărat, un oriental cu tradiții, cu greu se decide să i placă o supă de gloduri de mere americane putrede sau alt soi de mîncare ejusden farineae.

Intru la birt, cer o supă.

Un prieten glumeț m'a prevenit cind-va: în cea mîi prea-sărată supă nemțească trebuie încă multă sare.

Sosește supă, gust, — e nesărată. Pun din abundență sare și gust — îi lipsește ceva — piper poate! Pun și piper și gust; dar tot îi lipsește ceva. E prea sărată? Nu. Prea piperată? Nu. Îi lipsește o mică dar esențială calitate: aceea ce o face bună de mîncat.

La o masă vecină un domn mîinecă eu lingura plină slănină fiartă și cartofi. Eu cer *Hasenbraten* (friptură de iepure) Mi se aduce. După toate probabilitățile epurele acela, dac'o fi fost iepure, — trebuie să fi fost inpușcat cel puțin de o lună. Am gustat. Dacă ar fi fost acela primul iepure, ași fi văzut, mărturisesc, că proastă idee mîi-aș fi făcut de felul ăsta de dobitoace. Am plecat cu ferma convingere că iepurele german, sau cel puțin acela ce mi-se servise, face parte din ordinul *lătrătoare-*

lor și cu ferma hotărîre de a încerca în al restaurant.

Intru, cer *Suppe* și mi se aduce. Abia mă convisesem că e ceva mîi puțin proastă — nu confundați cu «mîi bună» — de cit cealaltă, cînd intră pe ușă un domn voluminos, de sub al căru palton scotea capul un cățeluș. Nu's om rău, ba tocmai dimpotrivă, totuși — o spun verde — mîi sunt nesuferiți căței «de poală» tot așa cum mîi sunt de nesuferite alte dobitoace cocoțate în alte ranguri de cît cele ridicate de valoarea lor.

Domnul cel voluminos înaintează spre masa la care eram eu, își pune pălăria în cuier și cățelul pe masă, comandă bere și șeade alături pe un scaun care trosnește prelung sub colosală i crupă.

Era o zi de toamnă geroasă, cățelușul tremura din toate măduarele și se uita cu jînd la aburii ce se nălțau din farfuria mea. Domnul citește «*Volkszeitung*» și fumează abundant, eu mă silesc să mîinac, iar cățelușul mă privește cu niște ochi lăcrămoși pe care i plimbă în sensul mișcărilor ce fac cu lingura. Nu știu cum fac, mă mișc, ating furculița și o dobor; mă plec apoi s'o ia, dar cînd mă ridic, cățelușul mîi lingea lingura.

Încerc să-l prind; dar face o mișcare sprintenă și, după ce mîi răstoarnă halba, isbutește să se refugieze sub jurnalul stăpînului său, care ridică ochii, îi vede isprava, scoate din fundul laringelui un ris bohem, își mîingie potaia și... citește mîi departe.

Am admirat temperamentul ăsta ca pe cel mîi înalt grad de nesimțire posibilă, dar altă concluzie n'am tras.

In toate *Männer-toilette* e surprinzătoare prescripțiunea Administrației Comunale, reliefată în plăci și redactată așa: «Man bittet vor dem Austritt die Kleidung in Ordnung zu bringen» — ceea-ce ar însemna pe rominește scurt și sincer: «încheie-te la... haină».

Care va să zică — am dedus eu — dacă Administrația n'ar preveni, s'ar găsi și oameni cari...?

La noi e o vorbă în popor: «ca să știți cum e calul, veți ce are în mină călărețul».

Am aplicat aci adevărul ăsta, dar altă concluzie n'am tras.

Citsem în opera lui *Fugman* «*Liebe und ihr Naturrecht*» că «nu există nici o femeie mîi nobilă de cit germanca. Aceasta o știu toți streinii și ori unde apare — mîi ales dincolo de ocean — o germancă, este în adevăr «eine deutsche Frau». Acestea's zise cu privire la «devoțiunea, castitatea, modestia, nețarmurita răbdare», etc.

«Apoi în aceeași operă, mîi departe: În ființa femeii germană există un farmec dulce foarte propriu. Să ne amintim numai pe Franceză, Englezoaică, Rusoaică, Spaniolă, etc., în adevărata ei fire pentru a conferi din toată inima laurii și myrtul femeii germane *coroana femeilor*»...

Pasă mi-te nimirisem într'un oraș strein, în care germancele lui *Fugman* sunt mîi rari de cit filistenele romine.

Acea e afirmațiunea unui singur om. Măcar de ar fi demnă de crezămînt! Dar însuși

poporul exprimă altă convingere despre același subiect în zicătoarea: *Jede dritte ist eine Hur*. Fără a trage altă concluzie, afirm că poporul e mai demn de crezare.

Acum *summa summarum* :

Polemizat-am eu cu Neamul? Contrariu-l-am? Tras-am măcar concluzii?

Imi pare că nu.

Și nici n'aș face-o. Nu doară din temere că s'ar naște conflicte internaționale, ci pentru-că «*exceptia nulla lex*» Am vrut numai să dovedesc ironistului critic că «*rău*» se poate zice chiar despre cel mai civilizat popor și pe fie-care om îl poți trimite la ghilolină dacă îi veți număra numai păcatele.

Paradoxul îl găsești ori-unde, căci ori-ce țară are măcar o margine mai spre Orient de cât ce-l-altă; dar cred eu și vreau să spun, că nu e omenesc a face ironii grosolane când vorbești de o țară sau de un oraș în care îți câștigi șnapsul, cartofii și șnițelul cel de toate zilele.

Sau... vorba lui Frideric cel Mare :

«*die Menschheit ist eine verfluchte Race!*»

Nicht wahr, mein lieber Gegner!

Leipzig.

Pinon

PIRPIREL NU E BĂIAT INGRAT !

— COMEDIE INTR'UN ACT —

SCENA X

Costică, Mangafofol, apoi hamaliu.

Mang. Vai de mine mon cher ! Mucezește omul pină să-l deschizi tu ușa.

Costică. Dormeam.

Mang. Greu dormi. Ei, nu mă întrebă ce mai fac ?

Costică. Ba da. Ce mai faci ?

Mang. Mersi, bine. Dar tu ?

Costică. Mersi bine și eu. Și ce vint te aduce.

Mang. Nimic. Nevastă-mea a plecat azi dimineață. Ia ghici unde se află acum ?

Costică. (cu vioiciune) La verișoara sa Aneta, la Ploești.

Mang. Mon cher ești colosal; așa e ai ghicit. E chiar la Ploești. Când nu mi-e nevasta acasă sunt ca un corp fără suflet, nu pot să 'mi mai aflu loc, de grijă...

Costică. Ei da... de grijă...

Mang. M'am gândit la tine... Mi-am zis : dacă m'aș duce să dejun, așa fără etichetă, la amicul Pirpirel.

Costică. Ai brodit-o rău. Eu am luat dejunul la birt.

Mang. (ironic) Serios glumești ? Bine, fie nu mai stăruiesc.

Costică. Dar șezi te rog.

Mang. (uitându-se împrejur). Bucuros, dar unde ? Apartamentul tău e foarte simplu mobilat.

Costică. Da, în stil englezesc ; așa e moda, modern stil.

Mang. Par'că aveai odată niște fotoliuri... o masă... un piano...

Costică. S'au dus...

Mang. Cum ?

Costică. M'am scăpat de ele... mă 'n-ureaui.

Mang. (schimbînd tonul) Pricep... dumitale îți bătea toba jos la poartă.

Costică. D-tale nu îți se poate ascunde nimic, d-le Mangafofol.

Mang. O datorie grabnică, nu-î așa ?

Costică. Era așa de grabnică că numai de cit a ajuns pin'la portărel.

Mang. Și cum nu îți-a dat prin gînd neșorule să împrumuți acea mizerabilă sumă de 400 de franci de la vechiul tău amic Mangafofol ?

Costică. Ei așa ! Drept cine mă ieși d-le Mangafofol : Să mă împrumut de la d-ta ? Toemai de la d-ta ? Nici prin minte nu mi-a trecut așa ceva.

Mang. Te-ași fi împrumutat cu dragă inimă.

Costică. Mulțumesc pentru intenție. Acum, e prea tirziu.

Mang. Nu-î tirziu de loc. (Hamaliu intră cu mobilele pe cari le reazăca la locul lor) Inchipuește-ți că am căzut ca din cer, toemai în momentul cînd începea să'ți vinză mobilele. Le-am cumpărat pe toate, și îți le înapoiez.

Costică. (zăpăcit) Dumneata?... Ai făcut d-ta asta ?

Mang. Parol.

Costică. Ai îndrăznit ! !...

Mang. Cînd îmi place cine-va, îți să-l servesc. Așa sunt ei. Și-am băgat de seamă că sosesc tot-d'auna la pont pentru a'mi îndatora prietenii.

Costică. A-î indatora, bine-ai zis

Mang. Pe d-ta te-am apreciat din primul moment. Ești un băiat de inimă, gentil, bine crescut, ai maniere frumoase față de dame.

Costică. O, domnule Mangafofol, prea mă lauzi.

Mang. Nu, nu, cituși de puțin... Ești un băiat de zahăr, și m'am hotărit să-ți fiu prieten. Trebuie să știi, moncher : cînd Mangafofol ține la cine-va, e 'n stare să s'arunce în foc pentru el ! Nu 'mi mulțumi, plăcerea ce simt mă răspălătește în deajuns.

Costică. (înțepat) Nu'ți mulțumesc. Dar, ori cum, ar fi trebuit să mă consulti.

Mang. (surprins) Ce idee !

Costică. (furios) Ei, dar dacă am eu gust să 'mi vind mobilele ? Dacă dorește să mă scap de ele ?

Mang. Nu te supăra, bre.

Costică. Și dacă nu vreau să rămîi îndatorat ? Dacă am motivele ca să nu fiu îndatoratul d-tale ? E ceva nemaî pomenit, pe onoarea mea !

Mang. (dezolat) Nu'mi inchipuiam c'o să ieși așa luerurile. Scuză-mă te rog.

Costică. Bine și... în tot cazul mersi.

Mang. Ce băiat ciudat ! Ei, dar îmi plac asemenea caractere. O să ne 'nțelegem de minune. Apropos, ești liber astă-seară ?

Costică. Da.

Mang. Ieși masa la mine acasă, în intimitate ?...

Costică. Poate... Nu's sigur c'o să fiu liber.

Mang. Fă tot posibilul să vii. Bonsoir, dragă prietene (îi stringe mîna).

Costică. (enervat). Bonsoir, domnule Mangafofol.

Mang. (ese). Curat mangafa ! Cine dracu îl puse pe idiotul ăsta să s'amestece unde nu-î ferbe oala ?... (Se duce să deschidă ușa d-nei Mang.) (Va urma)

1902*)

S'a dus și 1901.

S'a dus, și la sfîrșitul lui ca și la acel al predecesorilor săi, aceeași mulțumire generală, aceeași universală veselie, par'că n'ar fi fost și el un an din existența noastră, o filă ruptă din calendarul vieții noastre !

S'a dus și 1901, — ducă-se, uritul !

Să vie 1902, să vie necunoscutul, Speranța.

Speranța, iată explicarea veseliei noastre la fie-care început de an. Speranța că anul care vine va schimba sărăcia în bogăție, răul în bine, nenorocirea în fericire.

Către 1902 întorcem cu toții ochii cu drag, 1902 — viitorul — va face pe bolnav sănătos, pe urit frumos, pe sărac bogat, pe bătrîn tînăr.

În 1902 fata bătrînă o să găsească pe făt-frumos, Primăria echilibrul bugetului său, suprimatul o nouă slujbă și sub-semnatul o bucătăreasă bună.

În 1902 poetul speră să-și cumpere palton și d. Vermont șoșoni-galoși căci, vai, talentul nu ține încă destul de cald.

În 1902 rapața o să fie de doi metri (bucură-te d-le Datculescu), în loc de grîu o să crească cozonaci, pe Dâmbovița o să curgă cafea cu lapte și mult dorita ploaie cu cărnați va cădea de două ori pe zi : la 12 mititei, la 7 patricieni.

În 1902 gazetele or să spună adevărul, literații noștri or să aibă talent, Teatrul Național o să facă parale și varza vecinului meu n'o să mă mai otrăvească.

În 1902 toate relele de cari suferă sărmana omenire or să dispară : în 1902 nu vor mai fi nici boli, nici percepători, nici soacre, nici advocați, în 1902 Parlamentul va fi închis.

Bine ai venit 1902.

Dr. Urechia.

*) Din revista «Gazeta Săteanului».

La 1 Februarie 1902 va apare în București

GAZETA GAZETELOR

MARE ZIAR POLITIC SĂPTĂMĂNAL

care va publica articole asupra tuturor chestiunilor de interes politic, economic și social.

GAZETA GAZETELOR

va publica toate întâmplările din cursul unei săptămâni.

GAZETA GAZETELOR

va mai publica, în fie-care număr, și o recenzie a principalelor publicațiuni literare, științifice și artistice, care vor apare, în cursul unei săptămâni, în lumea întregă

ABONAMENTUL 3 LEI PE AN

În provincie nu se trimite cu numărul

Redacția și Administrația

BUCUREȘTI — STRADA SÎ. IONICĂ

(Casa Olbrich)

FRANȚ ȘI KRANȚ

Frant și Kranț, doi nemți mecanici, să dai mult să-ți întâlnești,
Din Berlin, cu trenul fulger, au venit la București.
La stăpîn ucenicia o făcuse la un loc
Și au venit în România, după muncă și noroc.
Nu că-ți laud—bun la treabă—ei se pricepeau în toate:
Făureau la cîești, verige, mai dregeau broaște stricate,
Într'o vorbă, nemții noștri, muncitori peste măsură,
Dar cam des, așa pe seară, se-asează pe băntură.
Cîte halbe gulerate, cîte sprituri și cît vin
N'au intrat pe gîtul ăstor nemți bălani de la Berlin.
Ce folos că toată ziua Frant și Kranț ca doi amici
Munceau sdravăn să câștige, că erau săraci, calici.
Unde auzea vre-unul că se desfundă bolbocul,
Acolo pînă la ziua Frant și Kranț își găseau locul.
—«Hai noroc și veselie» bind pabarul, zicea Frant,
—«Sănătate și frăție» imitîndu-l striga Kranț.
Și așa își petreceau noaptea, sau tocînd vre-un lăntar
Și cînta și beau nemțoi, banii toți din buzunar.

Intr'o seară, mi-se pare, într'o Marți, sau într'o Joui,
Frant și Kranț, mergînd pe stradă, jerpeliți, plini de noroi
La fereastră unei circumi, un afiș văzînd lipit
S'au oprit și l'au citit:
«A sosit acum pe seară, Turburel de Drăgășani,
«Cine bea intinerește, cel puțin cu zece ani».
—Ce zici Kranț, așa să fie? Frant p'amicul său întrebă.
—Prost ce ești, el îi răspunde, nu a scris așa de geabă.
Și intrînd în prăvălie la o masă ei se pun
Bind virtos vre-o patru kile, se făcure nemții tun.

Mai așa spre miezul nopții, ei plecînd ca să se culce,
Frant, amicului Kranț, ast-fel se-adresează foarte dulce:
—«Kranț, zic zău, că vinul ăsta este bun, neînchipuiri!»
«Eu mă simț de cît aseară, zece ani întinerit...»
—Eu mai tînar de cît tine, zice Kranț, turtit de beat;
«Eu mă simț copil de țîță.—«Cum, întrebă Frant mirat.
—«Zău copil, accentuiază Kranț, umflat ca un balon.
«Pentru că, mă Frant, eu dragă, m'am... pardon... în pantalon.

Costache Modestu.

„ZEFLEMEUA“ IN PROVINCIE

Tirgu-Ocna

Cruciada regenerării morale...

Sărutul și sărutul nostru orașel nu poate fi trecut cu vederea chiar de «Zeflemeua» a cărei redacțiune s'ar putea numi mai mult ca Tg.-Ocna dacă am scoate enorma cantitate de sare ce debitează în articolele sale. De aceea credem că rîndurile noastre vor fi bine venite...

Iată despre ce e vorba. D. Nicăcă Butez supărat că Hanî Federvalt îl tachinează mereu, s'a decis a se lăsa «di pi pulitică» și a se devota numai comerțului.

Zis și făcut.

Zilele acestea Nicăcă Butez își ia la subțioară servieta, Talmudul și vre-o ciți-va gologănași și se duse la Tg.-Ocna pe urma unei afaceri care mirosea bine (succesiunea Borisov), numai de cît «să pună muni pi afășiri asti».

Dar cum Nicăcă Butez e jidov de-ai noștri, a căutat ca planurile să se pună bine pi lingă omni-nili cari cunăsc afășiri.

Ciți-va emigranți din Anatolia au crezut că Nicăcă Butez mai «fași pulitică» și că nu a venit în Tg.-Ocna pentru procese ci... pentru analizarea situației politice din Tg.-Ocna...

Ast-fel înșelați s'au adunat la un chef cu Nicăcă Butez următorii din Ocna: G. Pande, candidat de ajutor de judecător de pace, Fabius Mucius, V. Carp... și ciți-va harțiburi romini neaoși chiar de la Constituție. Tîndu-ne respirațiunea pentru motive de ordin alfabetic cităm:

Vartan Gagos, Manuc Grigoriu, Iosif Munteanu, Christea I., G. Garabet, Vartires și... finis coronat opus: Hagic Cealic!

Cea mai mare cordialitate a domnit în tot timpul chefului și asistenții făceau mare haz de Nicăcă și Cealic, cînd Nicăcă păcălea pe Cealic cînd Cealic pe Nicăcă.

Dar... fatalitate. Tocmai cînd conversația era mai animată, cînd sticlele erau mai goale, cînd geamurile asudaseră, iar tavanul amețise de mirezele mahocului, se aude un șgomot mare.

Două care de la serviciul barometric se opresc în fața acestei locuințe de chef. Ce era? Pasămite! Cetățenii Tg.-Ocnei simțînd mirosul insurportabil ce transpira de la acea consfătuire a trimis ridonjile comunei să care la locurile indicate aceea ce trebuie să care asemenea care...

Stupefacție!

Rînd pe rînd, cu mare pompă, ca niște cruciați medievali, luați pe cîte două surcele au fost puși în carele barometrice Vartan, Vartires, Hagic Cealic și alții «ejudem miresme» dar al căror nume îmi scapă...

Nicăcă Butez, mirosind a usturoi, a scăpat, și insinuant, și afectuos, și delicat... ori cînd, ori unde, cu ori cine și în tot-d'a-una, făcea bezele convoiului... barometric!

Trotuș

D-nii librari și debitanți de ziare din provincie sunt rugați să ne anunțe la vreme în caz cînd numărul foilor trimise nu este suficient.

BACĂŪ

Hop și eu în «Zeflemeua»
Cu articol din Bacău,
Scris frumos și încă 'n versuri
(Nu zi: cu alt mai rău)

...In ograda e o casă
Și în casă este El,
Iar în el... nu e nimica
...Dor spanac și pătrunjel.

La o masă, postav verde,
Stău vre'o trei emancipate:
E ședința ce decide
Audiți anunțate.

Mititelul I. D. B.
Se închină la cocoane
Și le roagă ca acuma
Să nu mai facă fasoane,

Ci să discute odată
Stabilind primul program:
Conferințe și lectură
Și cîntare din pian.

Mititelul, fără veste,
A'nceput el vorba intîl
Ș'apoi țin'te că amicul
Într'una dăi și dăi...

Scriba Nelly, patriota,
Ca o antică romană
Ca Cîrșan (pardon), ca Smara
A vorbit mult, de pomana.

Odaea e transformată'n
Scena de la Ateneu, —
Toți stăteau în fața mesei
Într'un colț stam ascuns eu:

«Ce mai freamăt, ce mai șgomot»
Urla Dom'le și-n pod
Și clavirul (valeu mamă)
Cum nu-s șoarec ca să-l rod!

Domnilor... pasională...
..Crima... cînta la pian
Nelly.. Coșbuc... Corneluța...
...România și Barzan,

Sunt cuvintele răslețe
Ce le-am prins din gura lor
Iar Tăbuș ex-liberalul
Se visa că-î revizor.

Sala-i plină ca și scena
Dar întocmai și la fel
Ciți pe scenă, ciți în sală
Iar în plus, un mic cașel.

Nae Sensitivu

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

Iodor. Cimpulung. — Nu sunt versurile corecte.

Casto. — Parodia d-v. conține lucruri nostime, dar are două cusururi capitale: e prea lungă și se rapoartă la un eveniment prea vechiu pentru un ziar ca «Zeflemeua» pe care actualitatea trebuie s'o preocupe neîncetat.

Normies. — Versuri slăbuțe, hrănește-le cu sare ca să se îngrășe.

Oscar Delacofetăriaionescu. — Prea decoltată.

Ciuciu Penciu. — Constanța. — Scrisă, ceva mai cu'ngrijire ar fi mers. Dacă puteți s'o refaceți, trimiteți-ne-o din nou.

D. Apostoleanu. Buzău. — Ca încercare nu sunt rele desaturile d-v., să mai vedem cîtva mostre.

Tarsache Găinaru. — Ori cit de hazlii vor fi greșelile de tipar ce inventați d-v., vă asigurăm că tot nu veți întrece greșelile de tipar reale pe cari le comit zilnic în toate gazetele brașil noștri corectori.

Jean Valjean. — S'a publicat deja în «Zeflemeua» o glumă în proză pe tema versurilor d-tale.

Manzanares. Slatina. — În numărul viitor.

VIZITAȚI
MAGASINU CU INCALȚĂMINTE DE LUX
 ATELIER SPECIAL DE COMENZI

pentru
BARBAȚI, DAME ȘI COPII
LA CISMĂRIA STUDENȚILOR
BUCURESCI
STRADA ACADEMIEI No. 31
vis-à-vis de Café Union

In permanență un colosal asortiment de încălțăminte gata. Prețuri foarte eftine. Depou de Șoșoni și Galoși rusești.

NICOLAE A. POPOVICI
 Doctor în drept, fost magistrat
ADVOCAT

București Smârdan, 53.

THEOPHILE SCHEIDEYGER FIU
HORTICULTOR
7, STRADA CAMPINEANU, 7
 (lângă Teatru Național)

Propriul stabiliment Horticol e situat pe strada Epurilor 17, (suburbia Ceauș Radu culoarea de Negru).

Specialist în buchete de logodnă și cununii, coroane, coșuri de fantazie, lucrări de flori fine și moderne, decorațiuni de saloane etc.

Expedițiunii în provincie

Planuri, Lucrări de grădine și parcuri în stiluri moderne, complete plantate cu pomi și flori.

Intrețineri de grădini anuale.
 Vinzări de felurite flori, plante și trandafiri.

MIRCEA G. PETRESCU
 FOST MAGISTRAT
 AVOCAT

S'a mutat în Str. Rîureanu, 2

(Lângă Palatele Justiției și ai Poștelor)

BUCURESCI
CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice
ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

A.

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FARMACIA
ALTAN

FURNISORUL
 Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
 BUCURESCI

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ
 PENTRU
OXIGEN

LABORATOR SPECIAL
 PENTRU
 — ANALISE DE URINA —

CINE A GUSTAT ODATA, VA GUSTA MEREU
 DIN DELICIOASELE PRODUSE DE PE

DOMENILE PRINCEPELUI

BARBU ȘIRBEY

PRECUM:

VINURI ALBE ȘI NEGRE
 DIN DIFERITE RECOLTE

Tămâioasă, Pelin, Rachiü, Urdă și Cremă de Buftea, Unt, Făină, Griș, Mălaiü, Miere în faguri și liquidă, Pește, etc.

VIZITAȚI DECI

MARELE DEPOU DIN CALEA VICTORIEI

unde toate mărfurile mai sus enumerate se vând pe PREȚURI MAI MULT DE CÂT MODESTE comparativ cu calitatea lor superioară

DUPĂ TEATRU, DUPĂ OPERĂ, DUPĂ CONCERTE, TOATĂ LUMEA IȘI DĂ

„RENDEZ-VOUS”

LA

BĚRARIA

COOPERATIVA

— PIAȚA TEATRULUI —

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mîncări reci, berea Oppler (Peș) de calitate superioară, vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului acestei berării împacă gusturile clientelei celei mai exigente.